

Богъ! — Ти имашъ татко и майка, които те обичатъ и се грижатъ за тебе, ти всѣкога си чисто и топло облеченъ. Припомни си за бѣдното сираче, което си срѣщналъ днесъ; то, горкото, нищо нѣма и играчки каквито ти имашъ, то нѣма. Всичко това ти го е далъ Богъ; и какво иска той отъ тебе? — да бждешъ кротъкъ, послушенъ и да се стараяшъ да не огорчишъ Него и майка си.

— Че нима, мамо, огорчавамъ Бога, кога съмъ непослушенъ?

— Да, пието ми. Огорчавашъ го, защото той те обича и знае, че непослушанието ще ти бжде вредително. Ти знаешъ, че азъ те обичамъ, но Богъ те обича още повече.

— Мамо, ти казвашъ, че всичко щото имамъ, Богъ ми го е далъ. Че какъ така? Нима и яденieto, и играчките все Богъ ми ги дава?

— Да, дѣтето ми, всичко Той ни дава, затова ний трѣбва да му благодаримъ.

— Че ти не ми ли ги купувашъ, бе мамо?

— Да, Александърчо, купувамъ ги, но пари земамъ отъ татка ти, а татко ти ги взема отъ търговеца, за житото което му дава. А кой дава житото? Богъ. Ако Богъ не даваше дъждъ, ако